

клиенти да не гледаха на него съ по-голъмо отвржение, нежели на самите турци.

Въ стаята са намираха три или четири писари, които бърже пишаха, но не на маси, а на ржката си, така щото тѣжко бѣше да ги глѣдашъ. Сѣкой, които пише турски, никакъ не са грижи за реда и симетрията на написансто. Захващатъ обикновенно да пишатъ отъ средата на страницата или дѣто са случи и сетѣ продължаватъ да пишатъ думите по всевъзможни направления, безъ да пазятъ паралелността на редовете. За това при четението на турски ржкопись най е трудно да намѣришъ началото и края. Когато това са опредѣли, останалото вече не представлява никаква трудностъ. Но нито единъ турчентъ, колкото той и да е добръ запознатъ съ тайните на турската калиграфия никога не може да чете бърже турска ржкопись, а по-лека я разчита. Чиновниците, за които едвамъ що помѣнахъ, виждаше са, така сжщо малко са грижаха за пазението на документите, както и за писанието имъ. На масата лѣжеше единъ купъ книги непригледани и нenumеровани, така щото, когато бѣше нужно да са намѣри нѣкой документъ, чиновниците притарашуваха сичките листове.

Споредъ както са научихме, излиза, че въ Пловдивъ, значителенъ градъ съ 50,000 жители, архивите са водятъ по сжщия редъ. Книгите и документите са насукватъ на масурчета, свързватъ ги съ червени гайтани и ги турятъ въ голѣми сини торби, които накачатъ по стѣните. Чиновника, комуто е нужна нѣкоя книга, отива въ архива, снима нѣкоя торба и изважда сичките свитоци, сетѣ ги приглѣжда наредъ, туря ги назадъ въ торбата и я покача